

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli den 23 Febr. 1881, kl. 2 e. m.

*Andra Kammarens Fjerde Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 2,
i anledning af väckt motion om åtgärder till förhindrande
af de olägenheter, som kunna uppstå derigenom att ut-
vandrare kvarlemnna familj i utfattig belägenhet.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till Utskottet hänvisad motion, N:o 113, har Herr *J. M. Svensson* föreslagit, att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla:

»att nödiga mått och steg måtte vidtagas för hämmande af de olägenheter, som uppkomma derigenom att familjefäder utvandra till andra länder, kvarlemnande här i landet hustru och barn i utfattig belägenhet».

Såsom skäl för sitt förslag anför motionären, att »då utvandringen till Amerika tager allt större dimensioner» och »det numera icke hör till sällsyntheterna att gifta personer sälja sina tillgångar och resa från hustru och barn samt lemna dem i den mest utblottade belägenhet, hvaraf närmaste följden blir, att den efterlemnade hustrun och barnen falla kommunens fattigvård till last», det borde stadgas »någon slags kontroll mot en utvandringslysten äfventyrares lagstridiga förfarande icke blott mot sina närmaste, utan ock mot sina fordringsegare».

Till hämmande af detta från flera orter öfverklagade ofog, anser motionären, att »en allmän föreskrift om skyldighet för emigranter att med kommunalstyrelseordförandens bevis styrka sin behörighet att afvika från landet, innan agenter eller skeppsbefäl egde taga dem ombord å de för emigration afsedda farkoster, skulle vara ett verksamt medel».

Utskottet vill, under fullt erkännande af motionens goda syfte, gerna medgifva att sådana fall, som de af motionären här omnämnda, inträffat,

då familjefäder afvikit och qvarlemnade hustru och barn i utblottad belägenhet, likasom det, å andra sidan, ej saknas exempel derpå, att utvandrare, efter ernådd betryggad ställning, kunnat bereda sin qvarlemnade familj tillfälle att lemna fäderneslandet, i stället att, i motsatt fall, möjligen allesamman förr eller senare kommit fattigvården till last. Men då det af motionären ofvan anvisade medlet antingen skulle vid tillämpningen visa sig vanmäktigt, enär den, som ernade olofligen afvika, antagligen skulle kringgå föreskriften genom att med vanligt passagerarfartyg uppsöka närmaste utländska hamn och derifrån med de för emigranter afsedda fartyg fortsätta resan, eller ock, om det i väsentligare mån skulle motsvara ändamålet, måste leda till återinförandet af det forna passtvänget; och då motionären i öfrigt sjelf icke tilltror sig att uppgifva de medel, hvarigenom missbruken af emigrationen kunna eller böra hämmas», får Utskottet, som i detta afseende befinner sig i samma belägenhet som motionären, vördsamt hemställa,

att Herr J. M. Svenssons motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 22 Februari 1881.

På Utskottets vägnar:

C. E. CASPARSSON.
